

2009. De stilfulde førstedamer Michelle Obama og Carla Bruni.

2008. Helena Christensen i Cover.

Danske Louise P gjorde lynkarriere i begyndelsen af årtiet.

2003. Sofia Coppola fangede tidsånden i *Lost in Translation*.

Galleriscenen bugnede, og priserne steg. Her er det et værk af Julie Nord.

OPERATION ESKAPISME

Internettet tog røven på modebranchen og resten af verden, janteloven fik fingeren, friværdien gjorde os grådige, og vi festede, som om der ikke var nogen dag i morgen. Det var der måske heller ikke, funderer Rune Skyum-Nielsen, der fører os gennem et hedonistisk årti, om skøjede ud i skyggen af 11. september - og skjulte sig i det gode liv. Vi tager afsked med 00'erne.

TEKST RUNE SKYUM-NIELSEN

Du ved, hvor du var, da du hørte det. Jeg sad i toget mod Københavns Hovedbanegård, da jeg hørte det. Det var ud på eftermiddagen. En tam tirsdag eftermiddag. En tam tirsdag eftermiddag et tamt sted mellem Ringsted og Roskilde. Jeg krængede hørebøfferne af og så mig omkring. Passagerer, der normalt gjorde en dyd ud af det med at passe sig selv, prikkede sidemanden på skuldrene. Rystede på hovedet, slog ud med armene. Med flakkende blikke og øjne så store som tekopper, delagtiggjorde de hinanden i et chok, der overgik deres forstand og slog rod indeni.

“Har du hørt det?”

En halv time senere ringede spørgsmålet stadig i mig og flimrede ind og ud af råbene om dommedag og Tredje Verdenskrig. Det var narkomanerne ved Maria Kirke og alkoholicke på Enghave Plads, som var gået i panik. Jeg cyklede videre ud ad Istedgade. Ingen svinkeærinder, jeg skulle hjem for at forstå.

Hvert årti byder gerne på mindst én begivenhed, der ikke lader sig slette fra hukommelsen eller uddrive fra kroppen.

Månelandingen, oliekrisen, Murens fald, EM-triumfen i fodbold. I 00'ernes tilfælde meldte skæbnebetvingeren allerede sin ankomst tirsdag den 11. september 2001, da to passagerfly eksploderede i New Yorks skyline. Med terrorangrebet på World Trade Center styrtede verden, som vi kendte den, i grus. Sammen med tvillingetårnene raslede de lalleglade 90'ere i afgrunden og efterlod et ground zero af uvished.

9/11 kom til at gennemsyre resten af 00'erne. Det meste af det, vi foretog os, foretog vi os i skyggen af de skyskrabere, der ikke længere var. Sangene, vi lyttede til; ordene, vi læste; tøjet, vi iscenesatte os med; politikerne, vi valgte; festerne, vi væltede; samtalekøkkenerne, vi gjorde til samtaleemner; kunsten, vi fik i synet; attituderne, vi håndplukkede. Det var sjov, det var mer' vil ha' mer', det var så nye tider hele tiden, at *so last year* blev til *so last week*.

Men under overfladen af overflod simrede også et dybereliggende behov. En

jagt på det trygge, en festlig flugt fra bekymringerne. For når vi ikke havde travlt med at realisere os i individualismens og digital-kameraets tidsalder, havde vi det med at bekymre os. Om terror, fugle- og svineinfluenza, tsunamier, global opvarmning, finanskrisen og bandekrig. Frygt avler frygt, og sådan blev 00'erne eskapismens årti. På godt og på ondt.

Mens jeg betragtede mine medpassagerers aparte optræden i toget mod Hovedbanegården, cirklede nummeret 'Comes Around, Goes Around' på repeat på min discman. Ikke hittet med Justin Timberlake, der først en håndfuld år senere slog sig fast som 00'ernes eneste superstjerne, men en sang fra en aparte svensk popgruppe ved navn Addis Black Widow. Svenskerne var atter forud for deres tid. I musikvideoen poserede den androgyn frontfigur foran et par bodybuildertypers flexende brystmuskler, mens den vulgære sangerinde lod til at bruge kameraet i masturberende øjemed. Det var provokerende, hedonistisk og flabet fængende. Det var den nye stil, og vejen syntes banet for homo-westerns og Melodi Grand Prix-sejrende dragqueens.

Herhjemme meldte Nik & Jay sig på banen med en manicuret fuckfinger til janteloven. Makkerparret blinkede til de flotte fyre i spejlet og teede sig som forgylde idoler, længe før de var det. Deres første single, der slet og ret hed *Nik & Jay*, var umiddelbart svarer at tage alvorlig. Men Nik & Jay var glade for opmærksomheden og brugte haderne som brændstof på deres blingblingende luksusøse af en Jaguar.

Undervejs lærte jeg duoen at kende og tog af og til med på turné, og da jeg i foråret 2007 fandt mig selv til en efterfest med nøgenbadende groupier i Hotel Radissons kælderjacuzzi på Bornholm, indså jeg, at Nik & Jay troede hvert et ord, de rappede og sang, og at hvert et ord blev en selvpfyldende profeti. Med årene blev det mere end okay at være skamløst selvpromoverende, og forstadsprinsenerne gik fra at være en guilty pleasure til årtiets mest spillede partymusik.

Nik & Jays største hit var også deres dybeste, uden det nødvendigvis siger så forfærdelig meget. 'En dag tilbage' var netop sangen om at suge marven ud af livet (og det gennem Blå Kings, med ice i ørerne og et sidste måltid fra Taco Shop, *for fucks sake*) – det kunne jo være, vi var væk i morgen.

Rappen, som undervejs skruede ned for bøllen og blottede knuste mandehjerner, trivedes i det hele taget op gennem 00'erne, der for alvor genintroducerede modersmålet i dansk pop. Natteravnen Mikael Simpson og dagdrømmeren Peter Sommer blev kørt i stilling som de nye troubadourer. Nephew og Simon Kvamms sloganmutationer overtog rocktronen efter D:A:D, mens Danmarks største danske dj og elektroniske musiker Anders Trentemøller nørklede ydmygt med sine produktioner og lod dem tale for sig selv.

Først og fremmest blev 00'erne en mashed up-affære, hvor rock, pop, electronica og hip-hop lånte virkemidler på kryds og tværs. Et godt eksempel var MGMT, som forstod at sætte ord på tiden. Brooklynbandet indkapslede årtiets desperate jagt på det næste rush – induceret af rastløs forelskelse, bekræftelse, stoffer eller nostalgi – med nyklassikeren 'Time to Pretend':

"I'll miss the playgrounds and the animals and digging up worms / I'll miss the comfort of my mother and the weight of the world," forudså MGMT og konkluderede dernæst med hovedet solidt pakket væk under armen:

"There's really nothing, nothing we can do / Love must be forgotten, life can always start up anew / The models will have children, we'll

get a divorce / We'll find some more models, everything must run its course.”

Efterfølgende sammenfattede amerikanske Boom Bip, en af tidens stramme-
ste elektroniske producere, 'Time to Pretend' sådan her:

“Af og til kommer en sang forbi, som udtrykker, hvad alle tænker uden at kunne sætte ord på det. Den spidder en wannabeligeglad-generation, der har alt for mange skjulte hæmninger til i virkeligheden at føle sig fri.” Facaderne stod i fuldt flor.

MGMT's tekst giver mening, samstemmer Maise Njor. Den 41-årige journalist tager sin telefon, mens hendes døtre har veninder på besøg. Gennem klummer og bøger har hun om nogen været med til at beskrive parforholdet og venskaber op gennem 00'erne. Hun beskriver vores opførelse det seneste årti som grænsende til det troløse. Vi er konstant på udkig efter noget bedre. Når vi rammer byen, valfarter vi fra fest til fest i stedet for selv at inkarnere festen, og vi skal partout scanne mobilen for indgående sms'er, selv om vi sådan set sidder midt i en kop kaffe med vores tætteste venner.

“Hvis du stikker af, hver gang du bliver sårbar, så lærer ingen dig nogensinde at kende.”

– MAISE NJOR, FORFATTER

“Det virker så uforkammet. Man kan se den vibrere i bukselommen, og så bliver de fraværende i blikket, indtil de har fået tjekket beskeden. Jeg er måske gammeldags, men jeg kan altså ikke lide det.”

Den samme flugt præger vores tilgang til kærligheden, mener Maise Njor. Hendes teori er, at vi ikke blot frygter muslimer, kornsorten hvede, sukker, cigarettrøg, tsunamier og bankkriser mere end nogensinde. Vi gruer også for at blive forladt, som man ikke tidligere har gruet for det. Det er noget latent, der lurer i os.

“Jeg har spekuleret over, at min generation er den første, der blev opdraget i institution – stort set fra vi blev født,” begynder hun, mens det lader til, at en datter vil i kontakt med hende. Det får datteren ikke noget ud af, for Maise Njor er som bekendt lidt gammeldags, når det kommer til det med at fokusere sin opmærksomhed.

“Ja, det må du undskylde. Men altså, jeg var kun to måneder, da jeg blev sat i dagpleje. Min mor havde simpelthen ikke mere barsel, og det svigt har sat sig i mange af os. Vi føler os ikke for alvor elskede af nogen eller noget. Det er svært at tro på sit eget værd, når vores forældre gav os væk så hurtigt.”

“Og det har også påvirket vores måde at behandle kæresten på?”

“Ja, for vi vil hellere forlade folk, før de forlader os. Jeg har set det på nært hold

mange gange efterhånden. Men bare fordi det føles nemmest at fise videre, når det bliver lidt besværligt, er det ikke nogen god idé.”

“Hvad går man glip af?” spørger jeg med slet skjult entusiasme. Maise Njors observationer er kontroversielle, fordi de piller ved vores dyrebare facader:

“Hvis du stikker af, hver gang du bliver sårbar, så lærer ingen dig nogensinde at kende. Jeg ved da ikke noget bedre, end når man som den eneste i et selskab kan se, at kæresten bliver nervøs eller kommer til at afsløre noget, der overskrider hans egen intimsfære. At måtte komme så tæt på et andet menneske, er en meget smuk ting. Den ville jeg ikke gå glip af.”

Da jeg ud på eftermiddagen 11. september 2001 nåede hjem i min beskedne 2V'er, tændte jeg for CNN, men jeg satte først og fremmest min ordbogstykke laptop til at give internettet et kald. 56k-modemmet skrattede og hvinede sig vej ud i telefonledningerne og ind på alverdens nyhedssites, og selv om det tog et ondt år at manøvrere derude, var internettet tv-kanalerne overlegent. Her lå allerede bunkevis af historier om Osama bin Laden og førstehåndsberetninger fra Manhattan.

Som processorer og digitale landevindinger de følgende år speedede op, blev internettet det primære researchredskab for skriverkarle som mig. Opfindelsen, der commercialiseredes midt i 90'erne, radikaliserede ikke blot medie billedet, den revolutionerede forretningsverdenen. En af de brancher, som fik kærligheden i cyberspace at føle, var modeindustrien.

Det er meget muligt, at modeller som Kate Moss og Lykke May stjal internationale og hjemlige overskrifter med stofskandaler eller noget, der til forveksling lignede. Det er meget muligt, at selvste Mario Testino skød Louise P iført intimbarbering med Gucci-logo, at Louis Vuitton-tasker blev obligatoriske udstyrsstykker, indtil alle netop fik råd, og at vi drenge skulle have swagger og svælgede i Commes de Garçons og limited edition-sneakers, ja, limited edition i det hele taget. Man var vel eksklusiv – ligesom alle de andre. Det er også meget muligt, at den københavnske modeuge voksede sig stor og svulstig og kanoniserede Stine Goya og Henrik Vibskov som internationale håb med noget at have det i, og meget muligt, at antallet af modemagasiner eksploderede. Internettet var og blev magtfaktoren, der gjorde den afgørende forskel.

Det er også Soulland-skaber Silas Adlers budskab, da jeg spørger ham til råds. Han er netop flyttet til Paris, så jeg skriver til min homie via vores alle sammens tidsrøver af et socialt netværksforum, Facebook. Selvfølgelig gør jeg det.

“Hvad er det lige, der er sket med din branche i 00'erne?” famler jeg.

Heldigvis har Silas tænkt over sagerne:

“Modeverdenen er gået fra at være en lukket branche med fordomme om kokain og modeller, der er sygeligt tynde, til at være til offentligt skue. Internettet har skabt en udvikling, som er gået hurtigere, end modehusene kunne følge med i. Slutforbrugeren har samme adgang til billeder fra modeugerne i New York, London og Paris som den presse, der skal skrive om det. Derfor er det, som folk vil have, aldrig ude, når de vil have det. Og det, der hænger i butikkerne, er kedeligt, fordi der har ligget billeder af det på Facebook i et halvt år.”

Da Silas under augusts københavnske modeuge lancerede sin hybrid mellem baseballcappen og den traditionelle herrehat, som fik nyt liv midt i årtiet, var interessen så heftig, at han straks shippede den ud i butikkerne. Ellers ville highstreet-kæder som H&M, Topshop eller Zara have overhalet indenom og sendt en kopi på markedet inden foråret.

Internettet har altså givet opadkommende mærker som Soulland mulighed for at få opmærksomhed på linje med de store modehuse. Men også for at blive tørret godt og grundigt bagi af storkapitalen.

Jeg vil høre Silas, om der så har været nogle trends at fremhæve op gennem årtiet.

Logomania. Alle gik med logotasker, indtil kopierne oversvømmede markedet.

It-girl og skuespillerinde Chloë Sevigny var blandt andet kampagne-pige for Chloés nye duft og designede en linje for newyorker-mærket Opening Ceremony.

København oplevede et boom af unge, modige designere i 00'erne. Blandt andet Saint Martins-uddannede Stine Goya, der også i en periode var moderedaktør på cover.

Der blev bygget stort, spektakulært og dyrt i 00'erne. I Danmark høstede tegnestuen PLOT med Bjarke Ingels og Julian De Smedt i spidsen anerkendelse for bygninger som VM Husene og VM Bjerget i Ørestad.

Brooklyn-bandet MGMT satte lyd til tidsånden med hits som 'Time to pretend' og 'Kids'.

Olsen-søstrene satte fænomenet glunge på modens verdenskort.

En sommerdag i 2009 kom den chokerende nyhed, at Michael Jackson var død.

FOTOGRAF FRA COVERS ARKIV, KENNETH CAPELLO, NOAM GRIEGST

“Næ,” skriver han. “Der er ikke nogle hypes, der er værd at nævne, da det hele er ovre, før det starter.”

Silas’ studse uimponerethed får mig til at studse. Så kommer jeg i tanke om mit septembermøde med Moonspoon Saloon-bagmændene Noam Griegst, Sara Sachs og Tal R i sidstnævntes hengemte studie bag Nansensgade. Det danske avantgardemærke agerer på tværs af normerne i modebranchen og lader for eksempel hånt om forårs- og efterårskollektioner. De sender dynejakker ud i maj og shorts i november, hvis det er det, de lyster. For ti år siden havde det været vanvid, men det er det ikke længere. Mens hærskaren af danske tøjmærker med fester og shows støjede løs for at tiltrække sig international bevågenhed under modeugen i august, kiggede selvste V Magazines chefredaktør, Stephen Gan, uanmeldt forbi i Nansensgade:

“Hele København var samlet med deres buer og pile for at få ram på ham, og jeg vidste dårligt nok, hvem han var. Jeg lagde bare mærke til en kinøjs i sandaler, som fortalte mig, at han kun ser et så interessant og nyskabende mærke én gang om året,” forklarede Tal R om sit rendezvous med den asiatiske udseende stilguru.

Om aftenen den 11. september 2001 stævnedes jeg et par venner og et par fadøl på Ideal Bar, hvor vi fordøjede de surrelle billeder af New Yorks skamskå-

rede skyline. I dag skal man være heldig, hvis Vega holder åbent på en fredag. Fra at være en af verdens førende natklubber – og fået 00’ernes magasinbibel Wallpapers ord for det – er pynten gået af kraftcentret, der tidligere kunne have kogt i lounge, Yankee-bar, Idealen, Lille og Store Vega på én og samme tid. Samlingspunkterne Boltens Gård og Rust er også under pres. Spredningen tog fart, da nye steder som Luftkastellet, Papa Hotel, Stubnitz, A-huset, Siloerne og Halvandet flyttede klubberne ud af Indre By og omegn. I 2009 trækker Kødbyens stadigt stigende antal barer, spisesteder og klubber kødrande af festkåde københavnere til, inden Ritz og siden Dunkel overtager ud på morgenstunden.

Jeg spørger min ven og forretningspartner David Lange, hvad der har kendetegnet nattelivet i 00’erne. Det sker, mens vi bumler op mod Louisiana i hans gamle Volvo for at opleve Jørgen Leth og Morten

Sabroe diskutere en ny mailbog. Den hedder *Det er derfor de knepper så meget i dette land* og er lige et sidespring værd, om man så må sige. Undervejs i paneldebatten afviser en engageret Leth brugen af synonymerne ‘knalder’ og ‘boller’ med argumenter som “Der er mere aktiv fremdrift i verbet knepper”. Salen syder, og den aldrende digter og Tour de France-kommentator minder ved sin blotte tilstedeværelse om, at midt-00’ernes nypuritanske bølge ikke fik bugt med ham eller hans trang til at beskrive sin ret til at tage kokkens datter, når han ville, hvor han ville. Tværtimod pustede de nyt liv i manden og introducerede ham for et yngre og oprørssøgende publikum.

Den nypuritanske bevægelse fik heller ikke bugt med Christiana, selv om et folketingsflertal normaliserede fristaden, og hashmarkedet forudsigeligt blev spredt ud over København og udløste en endnu verserende krig i den kriminelle underverden.

Men ... tilbage til den udrangerede Volvo, der stadig er på vej mod Louisiana, mens David giver sit bud på forandringerne i nattelivet. Han har blandt andet gjort sig som medstifter af A-huset og SORT og været en af idémændene bag Trailerpark Festival.

David minder mig om, at dj’en Tomas Barfod for nylig startede en tråd på Facebook, der lød noget i retning af “Hvad dræbte natklubkulturen i København?”

“Synes du, der er noget om snakken,” vil jeg vide.

“Man lyder jo lynhurtigt som en olding, der med nostalgikerens evige jamren begræder den tabte bytur. Men noget er ændret.”

David rømmer sig og verfer et glødende cigaretskod ud på motorvejsasfalten. Så er han tilbage:

“Hvor man før havde en mere eller mindre loyal skare af bygængere, der cirkulerede de samme steder på forskellige dage, ser man i højere grad en række rodløse klubber, der cirkulerer rundt i jagten på publikum. Det er dog en grov generalisering, at klubkulturen er død. Loyaliteten over for så forskellige størrelser som Jolene og Ritz på den ene side eller IAM og Heartbroken på den anden er ligefrem voksende. Folk søger igen faste holdpunkter i festen efter måske at have følt sig bombarderet af Facebook-invitationer i nogle år.”

Jeg spørger, hvad der kendetegnede 00’ernes klubkultur, inden den blev fortrængt af piratfester, gadefester og omflakkende konceptfester. David rømmer sig igen:

“Myspace betød, at vi kunne opdatere og booke de skarpeste internationale dj’s – for eksempel DFA og hele Ed Banger-holdet – før de blev for dyre og efterspurgt. Og så var trangten til de dyre borde og de store champagneflasker ret iøjnefaldende, selv om det vel langtfra var nyt.”

Omkring 11. september 2001 kunne jeg sælge min gnallede undskyldning af en lejlighed for 800.000 kroner. Men jeg ventede yderligere fire år og fik 1,4 millioner for den. 1,4 millioner stabile danske kroner for 39 kvadratmeter, inklusive savsmuldstapet, brusekabine i køkkenet, morgenværtshus som underbo og udsigt over den trafikale hovedpulsåre Enghavevej. Det var jo perverst, men jeg slog til, da boligboblen nærmede sig bristepunktet. Usle ejendomsmæglere slikkede mig i hængerøven og stopfodrede mig med slesk tale (“nå, du skriver, wauw, kender du så min gamle ven Anders ... åh, hvad er det nu, han hedder til efternavn”). Jeg valgte stodderen, der mente sig i stand til at sælge dyrest. Nærmede sig bristepunktet gjorde min samvittighed således også, men ligesom titusinder af andre danskere tog jeg pengene og løb, og ligesom mange andre var jeg pludselig en smule ved muffen.

Friværddi var det nye sort, og så udviklede danskerne ellers dyre vaner og et umådeligt umådehold. 40 kroners latte to-go, mærkevarerøj til ungerne, iPod, iPhone, iBook, Amarone i glasset, brød fra Emmerys, coke fra de hvide bude, hyppige besøg på wellness-klinikken, fladskærme i soveværelset samt et jævnt besøg på de Michelin-restauranter, der knopskød i København og

“40 kroners latte to-go, mærkevarerøj til ungerne, iPod, iPhone, iBook, Amarone i glasset, brød fra Emmerys, coke fra de hvide bude, hyppige besøg på wellness-klinikken og fladskærme i soveværelset. Vi kunne købe hele verden.”

Den spinkle Kate Moss var 00’ernes it-girl og holdt sig på toppen hele årtiet, selv om det vakte skandale, da Daily Mirror i 2005 kunne vise billeder af en kokainsniffende topmodel backstage efter en koncert med sin kæreste Pete Dohertys band Babysambles.

2008. Eskapisme til Sensation-fest i Parken.

Antallet af modemagasiner eksploderer i 00’erne. Cover udkommer første gang i februar 2005 med Naomi Campbell på forsiden.

Can't Get You out of My Head. Kylie Minogue gik ind i 00’erne iført guldhotpants.

Streetart blev mainstream. Her er det Husk mit navn.

“Jeg flottede mig og shoppede et barn i Afrika, mens jeg klappede mig selv på skulderen og pegede fingre ad tosserne, der drog til de varme lande med en mission om at blive kendt.”

genopfandt det nordiske køkken.

Køkkenet derhjemme måtte nødvendigvis være sådan et åbent et, man kunne føre samtaler i, og samtalebøgerne sneg sig også ind i litteraturen, hvor de sloges med Harry Potter og Dan Brown om bestseller-listernes førsteplads.

Vi skulle også have kunst på væggen, og den skulle være original og have en historie. Det havde Kristian von Hornsleths udpenslinger ikke just, men hans name-dropping blev alligevel en vellykket replikation af årtiets selviscenesættelse. Lige så typisk, som at britiske Damien Hirst mest var berømt for sine værkers eksorbitante omkostninger. Ellers var det kendetegnende, at streetartisterne dæmpede guerillaøvelserne og flyttede indenfor i Vesterbros og Valbys mange nye gallerier. I forreste række stod HuskMitNavn, som fortsat mindede os om, hvor små vores store problemer har det med at være. Plakaten “De sultne børn i Afrika tænker også på dig” var særligt svær at ryste af sig.

Alligevel hjalp et valglofte om at skære i ulandsbistanden Venstre og Konservative til magten i november 2001, mens et gumpetungt socialdemokratis største fornyelse bestod i navneskiftet til Socialdemokraterne. Pengene til firhjulstrækkere skulle jo komme et sted fra, og et skattestop gjorde det ikke alene.

Jeg flottede mig apropos og shoppede et barn i Afrika, mens jeg klappede mig selv på skulderen og pegede fingre ad tosserne, der drog til de varme lande med en mission om at blive kendt. Ikke kendt for at kunne noget, men kendt for at være kendt. Med sit skamklippede og -kneppede (du har for resten helt ret i det med verbets aktive fremdrift, Jørgen) koncept blev *Paradise Hotel* kronen på værket i en endeløs række af stadig mere stillestående realityprogrammer. Men selv om damebekendtskaber som Mascha Vang og Susan K hang standhaftigt i og gjorde en slags karriere i ugebladene, var der endog meget langt til læremesteren Paris Hiltons bedrifter. Hun havde for længst perfektioneret og institutionaliseret disciplinen. Rigmandsdatterens besøg i København i fjor udartede sig til et af årtiets mest dækkede, og visitten personificerede en leflen for alt, der havde med kendisser at gøre. Medmindre man altså læste Se & Hør under Henrik Qvortrups klappjagende regime.

Og vi åd det råt. I de dage var Paris Hilton på alles læber – næsten som angrebet på New York var det, da 00’erne tog fart. Operation Eskapisme var lykkedes. Vi bekymrede os tilsyneladende mindre, nød det gode liv, lunede os ved tanken om et køligere klima og Barack Obama i Det Hvide Hus, imens vi stadig stillede hinanden det samme spørgsmål.

“Har du hørt det?”

Det havde vi som regel. Men vi huskede næppe, hvor vi var, da vi hørte det. For vigtigere var det sjældent. —

RUNE SKYUM-NIELSEN ER SKRIBENT OG FORFATTER. HAN VAR KULTURJOURNALIST OG -REDAKTØR PÅ 00’ERNES TO STØRSTE OG MEST KATASTROFALE DAGBLADSSATSNINGER, DAGEN OG NYHEDSAVISEN.